

[Palle Simonsen]

på nuværende tidspunkt, og at det er nødvendigt at foretage en forstærket indsats for en forbedring heraf. Vi er modstandere af, at en devaluering skal bruges til denne forbedring af konkurrenceevnen, for hvad er det, vi får ud af selv de 3 pct.s devaluering? Ja, vi får i hvert fald det ud af det, at vi nu skylder ca. 3,5 mia kr. mere til udlandet. For de virksomheder, som også låner til finansiering i udlandet, bliver der tale om større gæld, og vi vil være vidner til, at det giver anledning til en større inflation. Det er jo normalt det, der er konsekvensen af en devaluering, når den ikke bliver fulgt op af en tilstrækkelig skrap følgerlovgivning.

Derfor kan man sige, at vi ikke har fået noget som helst ud af dette her. Vi har højst fået en situation, som bevirker, at problemerne bliver endnu sværere for os at løse. Når vi så samtidig tager i betragtning, at den grønne krone heller ikke fulgte med, så landbruget ikke fik fordel ud af det, må man nok sige, at det er en ret elendig udgang på sagen.

Men det, som vi må spørge om efter dette, er: hvad vil regeringen nu gøre for at forbedre konkurrenceevnen? Jeg forstår på regeringen, at følgerlovgivning i forhold til 3 pct.s devalueringen bliver der ikke tale om, men hvad vil man så gøre i stedet for efter at have erkendt, at konkurrenceevnen ikke er tilstrækkelig god?

Der har været meget tale om indgreb over for lønningerne. Dertil vil jeg sige, at vi i en periode, hvor arbejdsmarkedet selv har indgået overenskomster og har en forpligtelse til at holde disse overenskomster, stadig væk må formode og håbe på, at det lykkes at holde indkomstudviklingen inden for en begrænset ramme. Vi har set tendenser, som peger i retning af det modsatte, men lad os håbe, at arbejdsmarkedets parter er i stand til at klare denne side af sagen.

Jeg tror, det er andre midler, vi skal have fat på, og vi har fra det konservative folkepartis side sammen med venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti fremsat forslag til forbedring af forholdene både for byerhvervene og for landbruget, meget omfattende forslag, som virkelig har mulighed for at sætte skub i den private sektor.

Vi håber, det vil vise sig, at regeringen vil være positiv over for en forhandling og en gennemførelse af disse ting, for hvis ikke er-

hversvilivet får den saltvandsindsprøjtning, der her er lagt op til, vil der ikke blive basis for at nå frem til den produktion, der skal bringe os ud af krisen.

Men vi må også erkende, at når så omfattende erhvervspolitiske foranstaltninger skal sættes i gang, er det nødvendigt, at vi kommer videre med reduktionen af det offentlige udgifter. Vi skal i virkeligheden skabe baggrund for både de erhvervsfremmende tiltag og for at reducere underskuddet på statens finanser, og det kræver naturligvis nogle besparelser. Det havde vi en debat om i går i forbindelse med behandlingen af ændringsforslagene, og derfor skal jeg ikke gå langt ind i det, men blot sige, at det skuffer os meget, at regeringen ikke har været parat til at gå ind i en realistisk drøftelse.

Besparelser er jo ikke alene et spørgsmål om at se på de hellige køer – og det mener jeg vi skal – det er også et spørgsmål om at se på, hvordan den offentlige sektor er puslet op via cirkulærer på arbejdsmiljøområdet og på mange andre områder, hvor man i virkeligheden kunne gennemføre reduktioner af det offentlige udgifter, uden at den enkelte borger overhovedet mærker det, uden at serviceniveauet overhovedet bliver ændret. Den form for besparelser burde der under alle omstændigheder kunne samles et bredt flertal for i dette folketing. Men at lade stå til, som regeringen fortsat gør det, er ikke rimeligt.

Vi fik ikke tanken om et effektivt arbejdende udvalg igennem, og når vi ikke har fået det, er den næstbedste løsning at gå i gang i finansudvalget. Det er ikke nok bare at diskutere budgetoverslagstal, man må også se på, hvilke besparelser der kan gennemføres med virkning allerede fra det finansår, vi befinder os i på nuværende tidspunkt.

Den OECD-rapport, som vi fik for nylig, bekræfter jo mere end noget andet rigtigheden af de synspunkter, jeg her har lagt frem; man skulle næsten tro, at OECD havde kigget i KV-planen, men vi går ud fra, at det er deres egen saglige bedømmelse af den situation, som vi befinder os i i Danmark.

Det, man kan uddrage som konklusion, er, at den offentlige sektor beslægtet en alt for stor del af den samlede produktion. Man siger videre, at statens underskud er en bremse for en positiv økonomisk udvikling. Man siger, at investeringerne i erhvervslivet er alt for lave, der er fortsat behov for forbedring